

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/19/2024
Identifikačné číslo spisu:	3118202391
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:3118202391.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu TERMONOVA, a.s. so sídlom SNP 98, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 36 322 644, zastúpeného GARANT PARTNER legal s.r.o., Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 36 856 380, proti žalovanému Súkromná spojená škola, so sídlom Ul. SNP 366/96, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 55 620 400, zastúpenému LEGAL POINT s.r.o. Nemocničná 979, 017 01 Považská Bystrica, IČO 47 253 495, o zaplatenie 54 614,66 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 36Cb/60/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/77/2023-940 zo dňa 27.03.2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobcovi proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „okresný súd“ alebo, súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 36Cb/60/2018-708 zo dňa 30.12.2022 prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 47 324,46 eura s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 372,16 eura od 21.03.2016 do 23.10.2017, zo sumy 875,- eura od 22.04.2016 do 23.10.2017, zo sumy 863,20 eura od 22.04.2016 do 23.10.2017, zo sumy 412,80 eura od 22.04.2016 do zaplatenia, zo sumy 1 136,- eur od 19.05.2016 do zaplatenia, zo sumy 720,- eur od 21.06.2016 do zaplatenia, zo sumy 452,- eur od 23.07.2016 do zaplatenia, zo sumy 417,- eur od 18.08.2016 do zaplatenia, zo sumy 457,- eur od 22.09.2016 do zaplatenia, zo sumy 491,- eur od 21.10.2016 do zaplatenia, zo sumy 1 516,- eur od 19.11.2016 do zaplatenia, zo sumy 2 092,- eur od 19.12.2016 do zaplatenia, zo sumy 2 717,- eur od 20.01.2017 do zaplatenia, zo sumy 3 197,- eur od 21.02.2017 do zaplatenia, zo sumy 2 451,- eur od 21.03.2017 do zaplatenia, zo sumy 1 923,- eur od 20.04.2017 do zaplatenia, zo sumy 1 508,- eur od 20.05.2017 do zaplatenia, zo sumy 645,- eur od 17.06.2017 do zaplatenia, zo sumy 470,- eur od 19.07.2017 do zaplatenia, zo sumy 326,15 eura od 21.08.2017 do zaplatenia, zo sumy 345,26 eura od 19.09.2017 do zaplatenia, zo sumy 622,24 eura od 21.10.2017 do zaplatenia a 8 % ročným úrokom z omeškania zo

sumy 1 497,60 eura od 18.11.2017 do zaplattenia, zo sumy 1 962,61 eura od 20.12.2017 do zaplattenia, zo sumy 2 616,60 eura od 19.01.2018 do zaplattenia, zo sumy 3 096,50 eura od 20.02.2018 do zaplattenia, zo sumy 2 881,55 eura od 20.03.2018 do zaplattenia, zo sumy 2 894,34 eura od 20.04.2018 do zaplattenia, zo sumy 1 310,47 eura od 19.05.2018 do zaplattenia, zo sumy 532,48 eura od 20.06.2018 do zaplattenia, zo sumy 475,19 eura od 18.07.2018 do zaplattenia, zo sumy 259,13 eura od 18.08.2018 do zaplattenia, zo sumy 438,10 eura od 18.09.2018 do zaplattenia, zo sumy 490,64 eura od 19.10.2018 do zaplattenia, zo sumy 1 594,31 eura od 22.11.2018 do zaplattenia, zo sumy 2 301,35 eura od 20.12.2018 do zaplattenia a zo sumy 3 075,13 eura od 20.01.2019 do zaplattenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom žalobu v časti o zaplattenie sumy 3 110,36 eura zamietol, tretím výrokom konanie v časti o zaplattenie sumy 4 179,84 eura zastavil a štvrtým výrokom žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 74 %.

2. Súd prvej inštancie vo veci najskôr vydal platobný rozkaz, proti ktorému žalovaný podal včas odpor s vecným odôvodnením. Súd prvej inštancie následne v zmysle § 144 a § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) konanie v časti o zaplattenie sumy 4 179,84 eura zastavil na základe písomného podania žalobcu zo dňa 20.06.2019, ktorým žalobu v tejto časti vzal späť z dôvodu, že vo vzťahu k faktúram č. 20160086 a č. 20160295 došlo k vzájomnému započítaniu pohľadávok. Písomným podaním zo dňa 15.11.2021 žalobca navrhol pripustiť zmenu žaloby tak, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 50 434,82 eura s 8,05 % ročným úrokom z omeškania z jednotlivých dlžných súm do zaplattenia. Okresný súd navrhnutú zmenu žaloby pripustil uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 17.03.2022.

3. Súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, v rámci ktorého z písomného vyhotovenia zmluvy zistil, že žalobca ako dodávateľ a žalovaný ako odberateľ uzatvoril dňa 31.07.2006 Zmluvu o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006, ktorej predmetom bola dodávka a odber tepla (na vykurovanie a prípravu teplej úžitkovej vody) pre objekt spotreby tepla pre budovu Súkromnej základnej školy súp. č. XX/XXX na ul. SNP v Novej Dubnici. Dňa 30.09.2009 uzavreli strany sporu k označenej zmluve Dodatok č. 1, dňa 07.09.2010 Dodatok č. 2, následne Dodatok č. 3 a dňa 24.10.2012 Dodatok č. 4. 10. Listom zo dňa 28.03.2014, doručeným žalobcovi 01.01.2014, žalovaný, na základe čl. XII bod 2 Zmluvy o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 zo dňa 31.07.2006, túto zmluvu vypovedal.

4. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok sp. zn. 37Cb/42/2014 zo dňa 15.05.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 15.05.2018, v ktorom okresný súd určil, že výpoveď žalovaného zo dňa 28.03.2014 zo Zmluvy o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 zo dňa 31.07.2006, je neplatná. V odôvodnení uvedeného rozsudku súd konštatoval, že v zmysle § 19 zákona o tepelnej energetike zmluva musí mať písomnú formu, čo zmluva medzi stranami sporu v uvedenom prípade mala a musí obsahovať zákonom stanovené náležitosti. Vzhľadom tomu, že zmluva v čase jej uzatvorenia obsahovala všetky zákonné náležitosti súd konštatoval, že dňa 31.07.2006 došlo k jej platnému uzatvoreniu. Posledným dodatkom, ktorý bol k pôvodnej zmluve uzatvorený, bol dodatok č. 4 z 24.10.2012, ktorým sa dohodlo, že objednané množstvo tepla na rok 2013 je 24 kWh pri ÚK, 5 kWh pri TÚV, čo je 29 kWh spolu. Žiaden ďalší dodatok medzi stranami ohľadom množstva tepla dohodnutý nebol, čo malo za následok to, že od 01.01.2014 už k dohode o podstatnej obsahovej náležitosti, a to množstve objednaného tepla nedošlo (§ 19 písm. c) zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) a nedošlo tak k platnému uzatvoreniu zmluvy o dodávke tepla. Už len z uvedeného dôvodu bolo preto potrebné považovať výpoveď žalovaného, doručenú žalobcovi dňa 01.04.2014, za neplatnú. Ak žalovaný uskutočnil právny úkon, ktorý smeroval proti absolútne neplatnej zmluve, nie je možné ani takýto úkon žalovaného považovať za platný, nakoľko nie je možné ním dosiahnuť základný účel predmetného právneho úkonu, a to ukončenie zmluvného vzťahu. Súd v uvedenom konaní pre úplnosť uviedol, že aj v prípade, ak by bola medzi stranami zmluva o odbere a dodávke tepla platne uzatvorená, ani tak by nebolo možné považovať výpoveď žalovaného za platnú, pretože v spore nebolo preukázané, že by žalobca uskutočnil akúkoľvek zmenu teplotnosnej látky, či žalovaný žalobcu vyzval na odstránenie nedostatkov v kvalite, kvantite či spoľahlivosti. Medzi stranami však nebolo sporné, že k dodávkam tepla zo strany žalobcu a jeho odboru zo strany žalovaného, napriek absencii objednaného množstva tepla, t. j. bez platnej zmluvy, stále dochádzalo.

5. Z hľadiska právneho posúdenia veci súd prvej inštancie postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (§ 1 ods. 2, ods. 3 písm. d), § 2 písm. d), § 19 ods. 1, ods. 1 písm. c), m), ods. 4, 5, § 20 ods. 1, 2, 3, § 26 ods. 1 písm. e), § 38a ods. 6), ustanoveniami vyhlášky ÚRSO č. 222/2013 Z. z., ktorou sa ustanovuje cenová regulácia v energetike v znení účinnom do 31.12.2016 (§ 1 písm. m), § 7 ods. 1, 2, 3), ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (§ 261 ods. 2, ods. 3 písm. d), ods. 4, § 323 ods. 1, 2, § 407 ods. 3, § 369 ods. 2), ustanoveniami zákona č. 40/196 Zb. Občiansky zákonník (§ 39, § 451 ods. 1, 2, § 457), ustanoveniami CSP (§ 194 ods. 1, 2, § 228 ods. 1). V súvislosti s otázkou prejudiciality súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/44/2010 z 31.01.2012 (R 40/2013) a sp. zn. 1Cdo/133/2009 z 29.04.2010.

6. Súd prvej inštancie v konaní vychádzal aj z rozhodnutí Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, zo záverov Znaleckého posudku č. 01/2022, Znaleckého posudku č. 4/2022, Znaleckého posudku č. 10/2019. S poukazom na vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 37Cb/42/2014 zo dňa 15.05.2018 súd prvej inštancie konštatoval, že po zohľadnení zásady a účinkov prejudiciality z uvedeného rozsudku vyplýva, že otázka platnosti Zmluvy o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 v znení jej dodatkov bola ako tzv. prejudiciálna otázka už v označenom konaní právoplatne vyriešená tak, že označená zmluva je od 01.01.2014 absolútne neplatná. Vzhľadom k tomu bol prvoinštančný súd týmto právnym posúdením pri ďalšom postupe viazaný aj v tomto konaní. Podľa názoru súdu tento spor nepredstavuje opravné konanie vo vzťahu ku konaniu vedenému pod sp. zn. 37Cb/42/2014, a teda nie je možné označený rozsudok v tomto konaní preskúmať za účelom dosiahnutia žalobcom požadovanej zmeny právneho posúdenia hmotnoprávneho vzťahu strán sporu, založeného predmetnou zmluvou o dodávke a odbere tepla a jej výpoveďou zo strany žalovaného. V dôsledku absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy nie je tiež možné dovoľávať sa konvalidácie uvedeného právneho úkonu na základe plnenia, poskytnutého v zmysle zmluvy (zo strany žalovaného čiastočnej úhrady za dodané teplo). V dôsledku neplatnosti Zmluvy o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 v znení jej dodatkov tak súd prvej inštancie nemal v spore preukázanú zmluvnú povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi zmluvne dohodnutú cenu tepla dodaného v žalovanom období 02/2016-12/2018. Z dôvodu neplatnosti Zmluvy však vznikla stranám sporu, v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka vzájomná povinnosť vrátiť si plnenia poskytnuté na jej základe. Žalobca v zmysle neplatnej Zmluvy o dodávke tepla č. 77-1/2006 dodával žalovanému v žalovanom období 01.02.2016 - 31.12.2018 teplo, ktoré žalovaný spotreboval. Vzhľadom k tomu, že vrátenie plnenia poskytnutého žalobcom žalovanému (dodaného tepla) nie je v tomto prípade možné, v zmysle § 458 ods. 1 druhej vety Občianskeho zákonníka vznikla žalovanému povinnosť poskytnúť žalobcovi za dodané teplo peňažnú náhradu, ktorá predstavuje peňažný ekvivalent hodnoty dodaného tepla, teda v tomto prípade jeho cenu.

7. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca je v rámci cenovej regulácie ceny tepla regulovaným subjektom, ktorému variabilnú a fixnú zložku maximálnej ceny za výrobu, dodávku a distribúciu tepla schvaľuje Úrad pre reguláciu sieťových odvetví cenovým rozhodnutím. Z toho vyplýva, že takto schválená cena tepla pre sporné obdobie 02/2016 - 12/2018 predstavuje peňažný ekvivalent hodnoty tepla dodaného žalobcom žalovanému v uvedenom období, a teda v tomto prípade výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného v zmysle § 458 ods. 1 druhej vety Občianskeho zákonníka. Žalovaný v spore nenamietal rozpor žalovaným vyfakturovanej ceny tepla v spornom období s príslušnými cenovými rozhodnutiami ÚRSO. Taktiež v spore nenamietol nesprávnosť konkrétnych číselných údajov, týkajúcich sa ceny a množstva dodaného tepla, uvedených v žalovaných faktúrach. Žalovaný tiež nerozporoval, že mu žalobca dodal teplo v množstve, ktoré bolo vyfakturované žalovanými faktúrami. Vzhľadom k uvedenému mal súd za preukázaný vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného z titulu plnenia žalobcu (dodávky tepla) z neplatnej zmluvy o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 v období od 01.02.2016 do 31.12.2018 spolu v sume 50 434,82 eura, teda v rozsahu, v akom bola cena dodaného tepla špecifikovaná v žalovaných faktúrach za uvedené obdobie, a tiež v zmene žaloby zo dňa 15.11.2021. Námietku žalovaného, ktorou žalovaný namietal rozpor žalovaných faktúr s predmetnou zmluvou o dodávke a odbere tepla súd posúdil, aj v dôsledku neplatnosti zmluvy, ako neopodstatnenú vo vzťahu k výške bezdôvodného obohatenia, keďže žalovaný nenamietal fakturované množstvo dodaného

tepla, a ani konkrétnu výšku fakturovanej ceny tepla. Žalobca je z hľadiska určenia ceny tepla regulovaným subjektom a v spore nebol preukázaný rozpor žalobcom stanovenej ceny tepla dodaného žalovanému s príslušnými cenovými rozhodnutiami ÚRSO. Na základe uvedeného teda vznikol žalovanému, v zmysle § 457 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, záväzok vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v sume 50 434,82 eura tak, ako bola fakturovaná žalovanými faktúrami (počítajúc faktúrou č. 20160186).

8. Podľa výpisu z bankového účtu žalobcu mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca uhradil žalovanému dňa 20.10.2017 sumu 7 000,- eur. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 29.10.2019 bolo zrejmé, že žalobca časť z tejto úhrady v sume 3 285,- eur započítal na úhradu faktúry č. 20160086, ktorá už po späťvzatí žaloby nebola predmetom konania. Podľa saldokonta žalobcu, časť zo sumy 7 000,- eur, uhradenej 23.10.2017, vo výške 604,64 eura žalobca započítal na faktúru č. 20160186. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nezohľadnil pri uplatnení žalovanej sumy úhradu v sume 3 110,36 eura. Vzhľadom k tomu, že žalovaný časť žalovanej sumy vo výške 3 110,36 eura (faktúra č. 20160186 v sume 1 372,16 eura; faktúra č. 20160295 v sume 875,- eur a faktúra č. 20160391 v sume 863,20 eura) uhradil, súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 3 110,36 eura zamietol. Časť bezdôvodného obohatenia v sume 47 324,46 eura žalovaný žalobcovi doteraz nevydal, a preto súd prvej inštancie, v zmysle § 457 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 47 324,46 eura titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný sa so zaplatením sumy 47 324,46 eura dostal do omeškania, a preto súd, v zmysle § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, zaviazal žalovaného i na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonom stanovenej výške, a to 8,05 % ročne z jednotlivých dlžných súm.

9. Súd prvej inštancie mal za to, že záväzkový vzťah strán sporu, vzniknutý z bezdôvodného obohatenia, je obchodným záväzkovým vzťahom v zmysle § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, keďže ide o záväzkový vzťah medzi žalobcom ako podnikateľom a žalovaným ako subjektom verejného práva (§ 261 ods. 3 písm. d) a ods. 4 písm. a), b) Obchodného zákonníka), ktorý sa týka vlastnej prevádzky žalovaného. Ďalej dospel k záveru, že čiastočnou úhradou ceny dodaného tepla zo strany žalovaného v tomto prípade nedošlo k uznaniu záväzku v zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, nakoľko už z konania vedeného Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 37Cb/42/2014, ktoré začalo ešte pred žalovaným obdobím 2016 - 2018, je zrejmé, že žalovaný záväzok zaplatiť žalované faktúry za dodané teplo rozporoval.

10. Námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v spore súd prvej inštancie posúdil ako nedôvodnú, nakoľko samotný žalovaný v spore viackrát potvrdil, že žalobca mu v spornom období teplo dodával, napr. v odpore keď uviedol: „fakt, že žalovaný odmietol podpísať žalobcom predkladané dodatky svedčí o tom, že už nechcel, aby mu žalobca dodával teplo...“. Taktiež v písomnom vyjadrení zo dňa 14.05.2019 (bod 4.) žalovaný potvrdil, že žalobca dodával teplo do budovy, ktorú užíval žalovaný, a teda aj pasívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, keď uviedol: „Žalovaný považoval výpoveď zmluvy, ktorú zaslal žalobcovi za platnú. Keďže žalobca nepristúpil k tomu, aby prestal dodávať teplo do nehnuteľnosti, ktorú žalovaný užíva pre svoje účely - školské zariadenie, bol si žalovaný vedomý toho, že na istú finančnú čiastku má žalovaný nárok. V opačnom prípade by sa žalovaný bezdôvodne obohatil.“ Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v spore potvrdilo aj to, že ako odberateľ je zmluvnou stranou zmluvy o dodávke a odbere tepla, v dôsledku neplatnosti ktorej vzniklo bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v konaní potvrdil, že budovu, do ktorej bolo žalobcom teplo dodávané, v spornom období užíval a s ohľadom na to je právne irelevantný právny vzťah medzi ním a občianskym združením EDEN, ktoré je jeho zriaďovateľom a podľa predloženej nájomnej zmluvy, zrejme bolo aj nájomcom predmetných priestorov.

11. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v spore nebolo preukázané, že by žalobca dodal žalovanému v spornom období teplo ako dar. Samotné správanie žalobcu (zmluva o dodávke a odbere tepla, fakturácia dodaného tepla) popiera tvrdenie žalovaného o tom, že by žalobca prejavil vôľu mu žalované teplo darovať. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na bod 22. odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 37Cb/42/2017 zo dňa 15.05.2018, kde sa vysporiadal aj s touto námietkou žalovaného. V spore nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, podľa ktorého mu malo byť v spornom

období teplo dodávané z technologického zariadenia, ktoré žalobca nemal v danom čase zapísané v povolení na podnikanie, vydanom formou rozhodnutia ÚRSO. Súd uviedol, že v rozhodnutiach ÚRSO, vydaných pre sporné obdobie 2016 - 2018, obsahujúcich povolenie na podnikanie žalobcu, je predmetné technologické zariadenie zapísané pod bodom 75., pričom je označené ako OST 709 Energoblok E1. Taktiež nebolo preukázané, že by žalobca v spornom období z predmetného technologického zariadenia, z ktorého dodával teplo žalovanému, zároveň dodával teplo aj inému subjektu. Citované tvrdenia žalovaného nepotvrdil ani záver znaleckého posudku č. 4/2020, ktorý bol vypracovaný za účelom identifikácie úniku teplotnosnej látky a určenie výšky nákladov za uniknutú teplotnosnú látku a znalec vychádzal zo spotreby upravenej vody za obdobie 10.10.2019 - 20.05.2020, pričom úlohou znalca nebolo identifikovať predmetné technologické zariadenie v spornom období 2016 - 2018. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že znalecký posudok č. 4/2020 negoval znalecký posudok č. 01/2022, takéto tvrdenie v konaní bližšie nezdôvodnil, ani nepreukázal, a preto ho súd posúdil ako bezpredmetné vo vzťahu k identifikácii technologického zariadenia, z ktorého dodával teplo žalobca žalovanému v spornom období. Nebol zdôvodnený, ani preukázaný konkrétny dôvod, pre ktorý by mal znalecký posudok č. 4/2020 byť v rozpore so znaleckým posudkom č. 01/2022, a to obzvlášť za zistenia, že tieto znalecké posudky sa týkajú iných období dodávok tepla žalobcom žalovanému. Zo záveru znaleckého posudku č. 01/2022 bolo zrejmé, že žalobca ako dodávateľ v období 01.01.2016 - 30.09.2017 dodával žalovanému teplo z tepelného zariadenia uvedeného v povolení žalobcu. Jednalo sa o totožné a zároveň pôvodné zariadenie OST 709 Energoblok E1. Podľa znalca, žalobca v uvedenom období dodával teplo z predmetného zariadenia OST 709 Energoblok E1 iba žalovanému. Súd konštatoval, že aj podľa záveru znaleckého posudku č. 10/2019, stav technológie v Energobloku E1 pred rekonštrukciou tepelných rozvodov v Meste Nová Dubnica a ku dňu obhliadky je totožný, rovnaký. Vzhľadom k uvedenému súd nemal v spore preukázané tvrdenie žalovaného o tom, že by mu žalobca mohol fakturovať iba nákupné ceny paliva na výrobu tepla v zmysle § 1 ods. 3 písm. d) zák. č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov, keďže žalobca je právnickou osobou, ktorá v spornom období mala riadne povolenie na podnikanie v tepelnej energetike, ktoré obsahovalo aj predmetné zariadenie OST 709 Energoblok E1.

12. Námietky žalovaného proti znaleckému posudku č. 01/2022 súd prvej inštalácie posúdil ako nedôvodné. V spore nebolo preukázané, že by listiny, z ktorých znalec pri jeho vypracovaní vychádzal, boli sfaľované. Rovnako neúplnosť listín (protokolov o overení hospodárnosti a príloh vyhlášky) je právne irelevantná vo vzťahu k tomu, že predmetom znaleckého posudku bola identifikácia sporného technologického zariadenia v žalovanom období. Úlohou znalca nebolo overiť ich pravosť, resp. pravdivosť údajov v nich uvedených, pokiaľ sa netýkali identifikácie predmetného zariadenia. Súd prihliadol aj na písomné stanovisko znalca zo dňa 17.03.2022. Podotkol, že žalovaný v spore neuviedol žiadne konkrétne údaje (napr. aj z označených znaleckých posudkov, protokolov, príloh vyhlášky), ktoré by odôvodňovali jeho tvrdenie o tom, že znalec identifikoval predmetné zariadenie nesprávne. Zo samotnej fotografie technologického zariadenia, predloženej súdu žalovaným na pojednávaní dňa 30.11.2022, nebolo možné jednoznačne ustáliť, či sa jedná o predmetné zariadenie, a tiež kedy bola fotografia vyhotovená. Je logické, že znalec nemohol obhliadkou v roku 2022 zistiť stav technologického zariadenia v rokoch 2016 - 2018, avšak práve preto pri jeho identifikácii vychádzal z iných (listinných) dôkazov, ktoré mal k dispozícii a ktoré pripojil i k znaleckému posudku. Podľa súdu žalovaný v spore iné dôkazy (t. j. okrem tých, ktoré použil znalec pri vypracovaní znaleckého posudku č. 01/2022), na základe ktorých by bolo možné jednoznačne iným spôsobom (postupom) identifikovať zariadenie, nepredložil. Poukázal na to, že znalec Ing. Peter Krajčí MBA na znaleckom posudku č. 01/2022 trval i pri jeho výsluchu na pojednávaní. Je potrebné prihliadnuť aj na to, že žalovaný, pokiaľ trval na odborných námietkach proti znaleckému posudku č. 01/2022, (napr., že znalec nenavštívil kotolňu u žalovaného, ani neskontroloval systém pripojenia), mal v konaní možnosť predložiť na ich preukázanie právne relevantný dôkaz, napr. súkromný znalecký posudok a pod., k čomu však z jeho strany nedošlo.

13. V spore tiež nebolo podľa názoru súdu prvej inštalácie preukázané tvrdenie žalovaného o tom, že cena tepla, určená predmetnými cenovými rozhodnutiami ÚRSO, nie je správna, keďže, podľa žalovaného, mala vychádzať z nesprávnych údajov. Žalovaný neoznačil konkrétne údaje v protokoloch,

prílohách, príp. iných listinách, ktoré mali byť zmenené, resp. sfaľované, a teda by mali byť nesprávne. Taktiež neoznačil konkrétne cenové rozhodnutia ÚRSO, ktoré považoval za nesprávne, nepriradil k nim listinné dôkazy, z ktorých odvodzoval ich nesprávnosť, ani nešpecifikoval konkrétne údaje v nich uvedené, z ktorých vychádzal pri takomto tvrdení. Z jeho strany išlo len o tvrdenia vo všeobecnej rovine. Ide pritom o otázku, o ktorej v cenových rozhodnutiach rozhodoval iný štátny orgán (ÚRSO) s príslušnými odbornými znalosťami, a teda len na základe všeobecného a nepreukázaného tvrdenia žalovaného o nesprávnosti a falšovaní údajov, z ktorých rozhodnutia vychádzali, nie je možné dôvodné predmetné cenové rozhodnutia spochybniť a opätovne ich súdom v tomto konaní preskúmať. Taktiež súd, i keď v zmysle § 194 ods. 1 CSP môže posúdiť otázky, o ktorých má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193 CSP, nemôže o nich rozhodnúť, a teda nemá právomoc predmetné cenové rozhodnutia ÚRSO, resp. nimi schválenú maximálnu cenu tepla, zmeniť.

14. Žalobca mal v spore úspech v časti konania o zaplatenie 47 324,46 eura s prísl., t. j. cca 87 %. Žalovaný mal úspech v konaní v časti o zaplatenie 3 110,36 eura, t. j. cca 6 %. V časti o zaplatenie sumy 4 179,84 eura s prísl. (cca 7 %) bolo konanie zastavené v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby, keďže žalovaný túto sumu uhradil, príp. žalobca započítal už pred podaním žaloby. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP, priznal súd prvej inštancie žalobcovi proti žalovanému náhradu 74 % (87 - 6 - 7) trov konania.

15. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozsudkom č. k. 41Cob/77/2023 - 940 zo dňa 27.03.2024 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom prvom a štvrtom výroku potvrdil, odvolanie proti druhému a tretiemu výroku odmietol a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uznesením sp. zn. 41Cob/77/2023 - 931 zo dňa 13.02.2024 odvolací súd rozhodol, že pokračuje v konaní so Súkromnou spojenou školou, so sídlom SNP 366/96, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 55 620 400, ako žalovaným, ktorý je právnym nástupcom pôvodného žalovaného Súkromná základná škola so sídlom SNP 366/96, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 36 129 046, a to s poukazom na to, že ku dňu 31.08.2023 došlo k zániku žalovaného na základe rozhodnutia Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky č. 2023/9501: 7-A2101 zo dňa 10.05.2023, ktorým rozhodnutím bol žalovaný vyradený zo siete škôl a školských zariadení Slovenskej republiky a ku dňu 01.09.2023 bola rozhodnutím Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu 20 41Cob/77/2023 Slovenskej republiky č. 2023/9501: 9-A2101 zo dňa 10.05.2023 zaradená do siete škôl a školských zariadení Slovenskej republiky Súkromná spojená škola SNP 366/96, Nová Dubnica, ktorá sa stala právnym nástupcom zaniknutého žalovaného. Odvolací súd preto podľa § 64 CSP rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovaného.

16. Po preskúmaní spisu odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán sporu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver s poukazom na ním citované zákonné ustanovenia a napokon svoje rozhodnutie riadne odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.

17. Primárne odvolací súd uviedol, že základom jeho rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného bola aplikácia § 387 ods. 2 CSP, pretože sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa jasným, zrozumiteľným spôsobom vyjadril k uplatnenému nároku žalobcu, ako aj k použitej obrane žalovaného a použitým dôkazom. Súd prvej inštancie dal v odôvodnení rozsudku odpoveď na všetky podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci.

18. Odvolací súd uviedol, že v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca uzavrel so žalovaným Zmluvu o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 zo dňa 31.07.2006, ktorej predmetom bola dodávka a odber tepla na vykurovanie a na prípravu TÚV pre objekt spotreby tepla pre budovu Súkromnej základnej školy súp. č. XX/XXX na ulici SNP v Novej Dubnici. Žalobca sa na základe tejto zmluvy domáhal predmetnou žalobou zaplatenia sumy 54 614,66 eura s príslušenstvom s poukazom na skutočnosť, že teplo na základe uvedenej zmluvy žalovanému dodával a tento zaň zaplatil len čiastočne.

19. Odvolací súd uviedol, že podľa obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie predmetnú Zmluvu o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 vyhodnotil ako zmluvu neplatnú vychádzajúc z konania vedenom na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 37Cb/42/2014. Z toho dôvodu súd prvej inštancie na nárok žalobcu aplikoval ust. § 451 ods. 1, 2 § 457, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetnú sumu mu priznal titulom bezdôvodného obohatenia, vzhľadom k tomu, že žalobca žalovanému aj naďalej teplo dodával, preto žalovanému vznikla povinnosť poskytnúť žalobcovi za dodané teplo peňažnú náhradu. Žalovaný sa v odvolaní v plnej miere stotožnil s právnym záverom súdu ohľadom absolútnej neplatnosti Zmluvy o dodávke tepla uzavretej medzi stranami sporu v roku 2006, keď sa súd podľa jeho názoru dôkladne vysporiadal s aplikovanou judikatúrou v bodoch 27.1 - 27.2 napádaného rozsudku, avšak medzi zásadné rozpory, ktoré vzniesol a s ktorými sa podľa jeho názoru súd vysporiadal až pri vyhlásení rozhodnutia bola námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie.

20. Odvolací súd skonštatoval, že s námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie vznesenou žalovaným sa súd prvej inštancie riadne vysporiadal v bode 35. rozsudku. Na doplnenie uviedol, že v Zmluve o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 uzavretej s právnym predchodcom žalovaného dňa 31.07.2006 bola Súkromná základná škola ulica SNP 366/96 Nová Dubnica uvedená ako odberateľ a predmetom Zmluvy podľa čl. II. bod 1 bola dodávka a odber tepla pre objekt spotreby tepla pre budovu Súkromnej základnej školy súpisné číslo 96/366 ulica SNP v Novej Dubnici. Dohodnutým odberným miestom podľa čl. III. bod 1 Zmluvy boli prízemné priestory budovy súp. č. XX/XXX na ulici SNP v Novej Dubnici v miestnosti označenej ako „Meranie tepla“. Určené meradlo sa nachádza na rozvodovom potrubí tepla na vykurovanie. V Zmluve bol ďalej dohodnutý maximálny tepelný príkon na odbernom mieste, objednané množstvo tepla na príslušný kalendárny rok, podmienky dodávky tepla na prípravu TÚV, schválená alebo určená cena tepla a spôsob platby za dodané teplo vrátane výšky a termínu zálohových platieb. Dohodnuté boli aj termíny, lehoty a dôvody na zmenu a doplnenie zmluvy o dodávke a odbere tepla. K zmluve boli uzavreté aj Dodatky č. 1 - 4.

21. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného ohľadne nedostatku pasívnej legitímácie v spore, keď tvrdil, že nikdy nebol a nie je odberateľ v zmysle zákona o tepelnej energetike, k čomu z opatrnosti doložil nájomné zmluvy na predmetnú budovu medzi mestom Nová Dubnica a Občianskym združením EDEN, z ktorého dôvodu mal za to, že v tomto spore nie je osobou pasívne legitimovanou. To, že žalovaný nikdy nebol a nie je vlastníkom budovy, do ktorej bolo dodávané teplo, nespôsobilo podľa názoru odvolacieho súdu, že by nebol v konaní žalovaný pasívne legitimovaný. Jeho námietku, že nikdy nebol a nie je odberateľom v zmysle zákona o tepelnej energetike vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú, keďže podľa Zmluvy o dodávke a odbere tepla bol ako odberateľ uvedený právny predchodca žalovaného a podľa predmetu zmluvy bolo teplo dodávané priamo pre budovu Súkromnej základnej školy. Teda je zrejmé, že právny predchodca žalovaného bol odberateľom podľa zmluvy a aj v zmysle zákona o tepelnej energetike. Skutočnosť, že súd v konaní považoval Zmluvu o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 od 01.01.2014 za absolútne neplatnú, nespôsobilo podľa názoru odvolacieho súdu zmenu na strane pasívne legitimovaného subjektu, a to práve z toho dôvodu, že aj po 01.01.2014 dochádzalo k dodávaniu tepla zo strany žalobcu ako dodávateľa a zároveň k odberu tohto tepla zo strany žalovaného ako odberateľa. Správne však súd prvej inštancie potom, ako bolo zistené v inom súdnom konaní, že Zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom priznal žalobcovi jeho nárok na zaplatenie žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia. Nič na uvedenej skutočnosti nemení ani predložená Zmluva o nájme nebytových priestorov uzatvorená podľa zákona č. 116/1990 Zb. zo dňa 07.04.2004 medzi prenajímateľom - mestom Nová Dubnica a nájomcom - Občianske združenie EDEN so sídlom Trenčianska 726/60-14 Nová Dubnica, na základe ktorej prenajímateľ - mesto Nová Dubnica prenajal nájomcovi nebytové priestory uvedené v čl. I. (nebytový priestor č. XX umiestnený na prízemí a X. poschodí v budove súp. č. XXX nachádzajúci sa na ulici SNP v Novej Dubnici). Odvolací súd zistil, že Zmluvu o nájme nebytových priestorov spolu s dodatkami v tejto zmluve uzatvárala za Občianske združenie EDEN ako nájomcu PaedDr. M. G. ako štatutárny zástupca a zároveň zistil, že aj Zmluvu o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 uzatvárala za odberateľa - právneho predchodcu žalovaného PaedDr. M. G. ako riaditeľka školy. Je pravda, že vlastníkom nebytového priestoru, do ktorého bolo dodávané teplo je mesto Nová Dubnica, ktoré uzatvorilo s Občianskym združením EDEN ako nájomcom Zmluvu o nájme nebytových priestorov. Predmetná nájomná zmluva však podľa názoru odvolacieho

súdu nič nemení na tom, že samotnú Zmluvu o dodávke a odbere tepla uzatvoril žalobca s odberateľom Súkromná základná škola, ulica SNP 366/96 Nová Dubnica, ktorá škola sídli na adrese, ktoré priestory boli prenájaté podľa Zmluvy o nájme nebytových priestorov Občianskemu združeniu EDEN v zastúpení PaedDr. M. G. ako štatutárnou zástupkyňou a ktorých vlastníkom je mesto Nová Dubnica. Jednalo sa o Zmluvu o nájme nebytových priestorov uzatvorenú dva roky pred Zmluvou o odbere a dodávke tepla č. 77-1/2006, preto vzhľadom na vyššie uvedené zistenia neobstojí námietka žalovaného o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v konaní.

22. Odvolací súd skonštatoval, že žalovaný v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že by potom, ako bola zmluva vyhlásená za neplatnú už žalobca teplo do jeho objektu Súkromnej základnej školy nedodával, preto sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovi na zaplatenie súdom prvej inštancie priznanej sumy vznikol nárok z titulu bezdôvodného obohatenia. V konaní bolo preukázané, že Občianske združenie EDEN je zriaďovateľom žalovaného a aj to, že Občianske združenie EDEN bolo podľa predmetnej Zmluvy o nájme nebytových priestorov len nájomcom predmetných priestorov, a to konkrétne na dohodnutý účel výchovno-vzdelávací proces a činnosti s nimi bezprostredne súvisiace podľa ustanovení školského zákona. S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že námietka žalovaného ohľadne pasívnej legitímácie v konaní je nedôvodná.

23. Za nedôvodné považoval odvolací súd aj tvrdenie žalovaného, že ak žalobca napriek nevôli a nesúhlasu žalovaného podpisovať naďalej dodatky k zmluve teplo dodával, malo by byť dodávanie tepla zo strany žalobcu považované za dar. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk 1/1979, podľa ktorého na vrátenie poskytnutého plnenia alebo plnenia bez právneho dôvodu je nárok iba vtedy, ak ten, kto plnil, nemal vedomosť o tom, že nie je povinný plniť, alebo ten, komu plní, nie je oprávnený plnenie prijať, inak by sa totiž súd musel zaoberať otázkou, či medzi účastníkmi nedošlo napr. ku skrytému darovaniu, ktoré by bolo právnym dôvodom plnenia a vylučovalo by nárok na jeho vrátenie z titulu neoprávneného majetkového prospechu a tiež poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/57/2019, podľa ktorého podstatným pojmovým znakom tohto prípadu bezdôvodného obohatenia je však vždy to, aby osoba poskytujúca plnenie nedisponovala subjektívnou vedomosťou o tom, že plní bez právneho dôvodu. Ak by osoba poskytujúca plnenie takouto vedomosťou preukázateľne disponovala, mohlo by takéto konanie byť posúdené ako dar. Podľa žalovaného žalobca mal nepochybne a preukázateľne najneskôr od 15.05.2018 objektívnu vedomosť o tom, že Zmluva o dodávke tepla bola konajúcim súdom v inom konaní vyhodnotená ako absolútne neplatná, a teda podľa názoru žalovaného by mal súd skúmať pre prijatie svojho záveru nielen postoj deklarovaný zo strany žalobcu, ale aj dôvody, pre ktoré plnil napriek neexistencii písomnej zmluvy, žalovaným deklarovanej nevôli a opakovanému vracaniu vystavovaných faktúr s prípisom o ich neuznaní. S uvedeným sa odvolací súd nestotožnil. Žalobca dodával teplo žalovanému aj potom, ako súd dospel v konaní sp. zn. 37Cb/42/2014 k záveru, že Zmluva o dodávke a odbere tepla je neplatná. Žalobca si aj v tomto súdenom prípade uplatňoval nárok na zaplatenie žalovanej sumy na základe Zmluvy o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 zo dňa 31.07.2006 a na svojom názore, že predmetná zmluva je naďalej platná, zotrval aj potom, ako Okresný súd Trenčín v konaní sp. zn. 37Cb/42/2014 dospel k záveru, že predmetná zmluva je neplatná. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa žalobca nestotožnil a naďalej trval na tom, že podľa jeho názoru je zmluva platná. Preto odvolací súd dospel k záveru, že nemôže obstať názor žalovaného, že potom, keď mal žalobca objektívnu vedomosť o tom, že Zmluva o dodávke a odbere tepla bola iným súdom vyhodnotená ako absolútne neplatná, už dodával žalovanému do objektu teplo ako dar. Z predložených faktúr odvolací súd zistil, že ich súčasťou sú rozpisy nákladov za jednotlivé obdobia, v ktorých žalobca špecifikuje jednotlivé typy tovaru a služby, ich obdobie, množstvo, cenu, údaje o meračoch. Je teda zrejmé, že ku každej jednotlivé faktúre pripojil žalobca rozpis nákladov s cenami, množstvom dodaného tepla, meracím miestom, číslom merača, počiatočným stavom, konečným stavom, a preto bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu v konaní nesporne preukázané, že žalobca fakturoval predmetnú dodávku tepla na základe Zmluvy o dodávke a odbere tepla, ktorú považoval a stále považuje za platne uzatvorenú, ktoré správanie žalobcu vylučuje tvrdenie žalovaného, že by dodával žalobca žalovanému teplo ako dar.

24. V súvislosti s uvedeným dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný nepreukázal, že by žalobca ako

osoba poskytujúca plnenie disponovala vedomosťou, že plní bez právneho dôvodu a teda, že by takéto jej konanie mohlo byť posúdené ako dar. Žalobca plnil na základe podľa jeho názoru platne uzavretej Zmluvy o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006. V konečnom dôsledku sa s touto námietkou žalovaného vysporiadal aj Okresný súd Trenčín v konaní sp. zn. 37Cb/42/2014.

25. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal aj so závermi znaleckých posudkov tak, ako to vyplýva z odseku 37. napadnutého rozhodnutia, s ktorými závermi sa odvolací súd stotožnil a na tieto odkázal.

26. Súd prvej inštancie v odseku 39. poukázal na to, že v konaní nebolo preukázané tvrdenie žalovaného o tom, že cena tepla určená predmetnými cenovými rozhodnutiami ÚRSO nie je správna. Žalovaný v odvolaní uviedol, že bol citovaným záverom súdu absolútne zarazený a tento považuje za radikálne rozporný so zisteným skutkovým stavom, keďže nemohol vzhľadom na jeho postavenie slabšej strany, kedy mu ÚRSO odmietlo dať listiny ako dôkazy objektívne doložiť a preukázať jeho zistenia a podozrenia o nekalom počínaní žalobcu. Odvolací súd v tomto smere uviedol, že pokiaľ bola cena tepla určená predmetnými cenovými rozhodnutiami ÚRSO, táto bola určená správne. ÚRSO je orgán, ktorý rozhoduje o cene tepla, rozhoduje o nej predmetnými cenovými rozhodnutiami, a preto aj odvolací súd považoval konkrétne údaje v protokoloch za riadne stanovené. Pokiaľ žalovaný k odvolaniu predložil Protokol o overení hospodárnosti prevádzky produkovaný agentúrou SIEA a ÚRSOM, ktoré mali a museli byť podľa názoru žalovaného obsahovo totožné (keď podľa jeho tvrdenia už pri zbežnom porovnaní týchto dokladov je zjavný nesúlad ohľadne výsledkov overenia hospodárnosti prevádzky sústavy tepelných zariadení, ako aj podpisov a pečiatok uvedených na druhých stranách protokolu predložených SIEA a ÚRSOM), odvolací súd konštatoval, že z predmetných dokladov nemožno vyvodit' právny záver o ich falšovaní, prípadne pozmeňovaní, z ktorých by bolo možné vyvodit' závery, na ktoré poukázal žalovaný. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 30.11.2022 tvrdil, že „v rámci tohto konania bolo zjavne preukázané falšovanie úradných listín, ako aj tá skutočnosť, že ako podklady pre cenotvorbu boli doložené práve tieto sfalšované dôkazy...“ Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný svoje tvrdenia o falšovaní dokladov nijakým spôsobom nepreukázal a žiadnymi dôkazmi nepodporil. V tejto súvislosti poukázal odvolací súd na to, že v tomto prípade došlo k vyriešeniu otázky - stanovenia ceny orgánom na to určeným, a pokiaľ dospel súd prvej inštancie k záveru, že takto určená cena tepla je správna, pri svojom rozhodovaní z nej aj vychádzal. Je zrejmé, že ak o tejto otázke - stanovenej cene tepla existuje právoplatné rozhodnutie kompetentného orgánu, stotožnil sa aj odvolací súd so záverom súdu prvej inštancie, že schválenú maximálnu cenu tepla orgánom na to určeným - ÚRSOM nemá právomoc zmeniť.

27. Pokiaľ žalovaný v doplnení odvolania predložil odpoveď Úradu pre reguláciu sieťových odvetví zo dňa 13.02.2023, o ktorú žiadal a tvrdil, že predložený list ÚRSO zo dňa 13.02.2023 nemohol bez svojej viny uplatniť pred súdom skôr, pretože otázky, na ktoré opakovane žiadal odpovedať vyplynuli na záver konania vedeného pod sp. zn. 36Cb/60/2018 a zo samotného prvostupňového rozsudku, voči ktorému musel podať odvolanie v zákonnej lehote, odvolací súd konštatoval, že žiadosť o sprístupnenie informácií na Úrad pre reguláciu sieťových odvetví podával žalovaný dňa 06.02.2023 tak, ako uvádza Úrad pre reguláciu sieťových odvetví v liste zo dňa 13.02.2023, keď píše, že dňa 06.02.2023 mu bola doručená žiadosť žalovaného. Rozsudok, proti ktorému podal žalovaný odvolanie bol žalovanému doručený dňa 19.01.2023, teda je zrejmé, že už žiadosť žalovaného o sprístupnenie informácií bola Úradu pre reguláciu sieťových odvetví adresovaná po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Z uvedeného dôvodu dospel odvolací súd k záveru, že žalovanému nič nebránilo predmetnú žiadosť adresovať ÚRSO už v priebehu konania na súde prvej inštancie. Odvolací súd preto uvedené dôkazy a tvrdenia žalovaného nepovažoval za prostriedky procesnej obrany, ktoré žalovaný nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d) CSP). Nakoľko pri uplatnení uvedených tvrdení žalovaného neboli splnené podmienky pre prostriedky procesnej obrany, ktoré v zmysle § 366 CSP možno použiť v odvolaní, odvolací súd pri rozhodovaní na tieto prostriedky procesnej obrany žalovaného uplatnené až po podaní odvolania neprihliadol.

28. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na to, že súd pri rozhodovaní len

poukázal na rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 37Cb/42/2014 zo dňa 15.05.2018, ktorý sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal prejudiciálne s otázkou neplatnosti Zmluvy o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 zo dňa 31.07.2006 a z ktorého záveru vychádzal aj súd v súdnej veci, pričom záver Okresného súdu Trenčín o neplatnosti Zmluvy o dodávke tepla uvedený v odôvodnení rozsudku sp. zn. 37Cb/42/2014-340 zo dňa 15.05.2018 nenapĺňa atribúty prejudiciálne vyriešenej otázky, keď sa voči tomuto rozsudku nemohol žalobca odvolať, pretože jeho žalobe o určenie neplatnosti výpovede zo zmluvy bolo vyhovené a podľa jeho názoru sa prvostupňový súd s námietkami neexistencie podmienok prejudiciality vôbec nevysporiadal a nedal odpovede na konkrétne a dôležité právne otázky žalobcu, odvolací súd uviedol, že sa môže zaoberať pri svojom rozhodovaní len odvolacími námietkami odvolateľa, v tomto prípade žalovaného. Odvolací súd poukázal na to, že nová právna úprava Civilného sporového poriadku ustanovuje v § 194 ods. 2, že ak existuje rozhodnutie o otázke, ktorá je pre súd prejudiciálna, súd na takéto rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení svojho rozhodnutia. S poukazom na uvedené, súd prvej inštancie prihliadol na rozhodnutie Okresného súdu Trenčín v konaní sp. zn. 37Cb 42/2014, kde súd prejudiciálne vyriešil otázku neplatnosti Zmluvy o dodávke a odbere tepla a s jeho závermi sa v odôvodnení svojho rozhodnutia aj podrobne vysporiadal, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožnil.

29. Odvolací súd skonštatoval, že v danom prípade sa mohol pri svojom rozhodovaní zaoberať výlučne odvolacími námietkami žalovaného, ktorý proti rozhodnutiu podal odvolanie, nie však s námietkami žalobcu uvedenými v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného. Pokiaľ dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu titulom bezdôvodného obohatenia, keďže v konaní bolo preukázané, že teplo žalobca žalovanému dodával, tento ho odoberal, dospel aj k záveru, že správne súd prvej inštancie prihliadol a vysporiadal sa v odôvodnení svojho rozhodnutia so záverom súdu o neplatnosti zmluvy v konaní sp. zn. 37Cb/42/2014. Vzhľadom na uvedené odvolací súd po preskúmaní veci mal za to, že súd prvej inštancie správne aplikoval platnú právnu normu, vysporiadal sa so všetkými aspektmi zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil. Odvolací súd uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne logické, presvedčivé a právne správne, obsahuje odpovede na všetky relevantné otázky v konaní pred súdom prvej inštancie vznesené a dokazovanie bolo vykonané plne v súlade s procesnými zásadami formulovanými v CSP. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak, ako bolo uvedené vyššie.

30. Žalovaný odvolaním napadol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, teda aj vo výroku II. a III. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na § 355 ods. 1 v spojení s § 359 CSP a uviedol, že právo podať odvolanie zákon priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Keďže II. a III. výrokmi súd prvej inštancie žalobu v časti zamietol a v časti konanie zastavil, nebolo týmito výrokmi rozhodnuté v neprospech žalovaného, a preto odvolací súd odvolanie žalovaného proti druhej a tretej výrokovej vete rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 386 písm. b) CSP odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný voči žalovanému v rozsahu 100 %.

31. Rozsudok odvolacieho súdu vo výroku I. (ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a IV. potvrdil) a III. (ktorým odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovanému nárok a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %) napadol dovolaním žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

32. Dovolať dôvod podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný odôvodnil tým, že sudy v posudzovanej veci postupovali svojvoľne, nereflektovali dostatočne jeho námietky, resp. tieto hodnotili veľmi arbitrárne, došlo k extrémnemu nesúladu medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, čo malo za následok, že daná vec je rozhodnutá nespravodlivo. Sudy nevzali do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán vyplynuli, opomenuli rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a ktoré vyšli najavo, v dôsledku čoho nebolo správne rozhodnuté o uplatnenom nároku žalobcu a došlo na strane žalovaného k odopretiu spravodlivosti. Žalovaný namietal, že hoci sudy oboch inštancií správne akceptovali záver o neplatnosti Zmluvy o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 vzhľadom na účinky prejudiciality, nesprávne posúdili dopad konštatovanej neplatnosti na

právny nárok žalobcu, ktorý si uplatnil a titul, z ktorého mu bol tento prisúdený. Podľa názoru žalovaného skutočnosť, že zaslal žalobcovi Výpoveď Zmluvy o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 v znení jej dodatkov je nespochybniteľná a jasným prejavom toho, že žalovaný už viac nechcel zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobcom a súčasne bola aj jednoznačným prejavom toho, že si nežiadal a nechcel, aby mu žalobca teplo dodával. Tento zásadný fakt súdy oboch inštancií ignorovali, nezohľadnili, a to je dôvod, pre ktorý svoje rozhodnutia zaťažili nezákonnosťou. Ak súd prvej inštancie nemal za preukázanú povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi zmluvne dohodnutú cenu dodaného tepla v žalovanom období, je to absolútne v rozpore s tým, že v konečnom dôsledku mu priznal totožný finančný nárok titulom bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/237/2005 zo dňa 15.12.2005 a zdôraznil, že žalobca viac nemal povinnosť dodávať žalovanému teplo a na druhej strane žalovaný nemal právo na dodávku tepla. Žalobca si musel byť vedomý toho, že dodávku tepla realizuje výlučne na základe svojej vlastnej vôle, t. j. bez objednávky žalovaného a de facto priamo proti vôli žalovaného. Navyše nikdy nebolo v možnostiach žalovaného, resp. ktoréhokoľvek iného subjektu užívajúceho objekt, do ktorého teplo žalobca dodával, túto fakticky pozastaviť. Na základe uvedeného žalovaný uviedol, že súdy sa mali náležite a jasne vysporiadať s okolnosťou, že žalobca poskytoval plnenie žalovanému bez právneho dôvodu, pričom o tejto skutočnosti mal vedomosť, pričom je nepochybné, že ak súdy sú viazané vyriešenou právnou otázkou ohľadom platnosti zmluvného vzťahu, o to viac je zřejmé, že touto otázkou sú viazané aj strany sporu.

33. Žalovaný sa nestotožnil so záverom odvolacieho súdu, že v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca fakturoval predmetnú dodávku tepla na základe Zmluvy o dodávke a odbere tepla, ktorú považoval a stále považuje za platne uzatvorenú, napriek tomu, že žalobca objektívne vedel, že zmluva je neplatná. Priznanie finančného nároku žalobcovi podľa toho, že on fakturoval dodávku tepla podľa zmluvy, ktorú súd posúdil ako neplatnú, je podľa žalovaného v príkrom rozpore s právom ako takým.

34. Žalovaný namietal hrubú nezrovnalosť v rozhodnutí súdu prvej inštancie, pretože žalobcom vystavené faktúry mu vracal, zasielal ich poštou späť, neplatil a de facto ich správnosť namietal en block. Taktiež žalovaný súdom vyčítal, že absolútne nepoňali dôvod, pre ktorý žalovaný poukazoval a zdôrazňoval význam pozmenených údajov v protokoloch o overení hospodárnosti prevádzky sústav tepelných zariadení. S odkazom na § 4 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 312/2022 Z. z. žalovaný uviedol, že protokoly sú podkladom pre stanovenie maximálnej ceny tepla pre regulovaný subjekt. Ak ÚRSO vydalo cenové rozhodnutie na základe nesprávnych podkladov (predložených žalovaným), je logické, že aj samotné cenové rozhodnutie je nesprávne a cena v ňom uvedená je stanovená nesprávne a nezákonne. Mal za to, že túto závažnú skutočnosť bolo v konaní potrebné zohľadniť a vyvodiť z nej príslušné právne následky. Žalovaný dodal, že až v rámci súdneho procesu mal možnosť sa s obsahom týchto listín oboznámiť a logicky tak námietky vo vzťahu k nim nemohol uplatniť skôr. Napokon fakt, že súdy ignorovali reálnu existenciu dvoch verzii tých istých listín (jednu verziu, ktorú súdu doručil ÚRSO a druhú verziu, ktorú doručila SEIA) považoval žalovaný za absolútne neakceptovateľný. Predmetné listiny, na ktorých rozdielnosť žalovaný poukázal, zároveň predložil ako prílohu k dovolaniu (Protokol o overení hospodárnosti prevádzky sústav evd. č. 222-1009-2020 SIEA a Protokol o overení hospodárnosti prevádzky sústav evd. č. 22-1009-2020 ÚRSO).

35. Žalovaný poukázal na nekonzistentnosť napadnutých rozhodnutí súdov, konkrétne rozsudku súdu prvej inštancie v bode 32. a 34. odôvodnenia. Napokon v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný namietal, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Nevyhodnotil ten fakt, že práve žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nebol schopný preukázať akýkoľvek titul k predmetnej nehnuteľnosti, do ktorej bolo teplo žalobcom dodávané. Takáto skutočnosť rozhodne nemôže byť súdom považovaná ako právne nerelevantná. Žalovaný nebol v rozhodnom období ani vlastníkom, ani nájomcom dotknutej nehnuteľnosti, do ktorej dodával žalobca teplo. Rovnako tak podľa názoru žalovaného v tomto ohľade pochybil súd, keď sa odmietol zaoberať otázkou, kto a z akej časti (resp. miere) bol subjektom, ktorý reálne prijal plnenie, pretože listinnými dôkazmi bolo preukázané, že žalovaný v rozhodnom období neužíval objekt, do ktorého bolo teplo dodávané a nemal ho v žiadnej právnej dispozícii. Právny predchodca žalovaného bol odberateľom podľa zmluvy a aj v zmysle zákona o tepelnej energetike. Skutočnosť, že právny predchodca žalovaného mal od roku 2006 do 01.01.2014 uzatvorenú zmluvu o dodávke a odbere tepla so žalobcom, je pravdivá a v

tomto období bol odberateľom. To však automaticky neznamená a nezakladá jeho postavenie odberateľa aj v úplne inom časovom horizonte (02/2016 - 12/2018, za ktoré sa žalobca v spore domáhal finančného plnenia).

36. V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaný označil dve právne otázky, ktoré boli podľa jeho názoru nesprávne právne posúdené:

a/ Akým právnym titulom, má žalobca právny nárok na finančné plnenie (v súdnej veci), keď Zmluva o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006, ktorá bola medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného uzatvorená, bola súdom vyhodnotená ako neplatná zmluva, pričom osobitný zákon upravuje dodávku tepla bez právneho základu a považuje ho za neoprávnený odber? Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa s touto právnou otázkou podľa názoru žalovaného vysporiadali nesprávne, keď žalobcovi priznali žalobou uplatnený nárok titulom bezdôvodného obohatenia. Správne však mal byť právny nárok posúdený ako škoda, s čím plne korešponduje aj názor Okresného súdu Trenčín uvedený v konaní pod sp. zn. 37Cb/42/2014. Dôvodom, pre ktorý mal byť daný nárok posúdený ako škoda je ten, že zákon o tepelnej energetike upravuje situáciu, keď dochádza k dodávke odberu tepla bez platne uzatvorenej zmluvy. V prejednávanej veci bolo podľa žalovaného potrebné aplikovať právne pravidlo *lex specialis derogat legi generali*. Následne by predmetom dokazovania boli predpoklady vzniku škody a tiež kto, v akom rozsahu, výške za ňu zodpovedá.

b/ Stal sa žalovaný právnym nástupcom pôvodne žalovaného v zmysle § 20 ods. 8, písm. a) zákona č. 596/2003 Z. z.? Žalovaný bol na základe rozhodnutia Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu ku dňu 31.08.2023 vyradený zo siete škôl a ako právny subjekt zanikol bez určeného právneho nástupcu. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 41Cob/77/2023-931 zo dňa 13.02.2024 bolo rozhodnuté o pokračovaní v konaní so Súkromnou spojenou školou, so sídlom SNP 366/96, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 55620400, ako žalovaným, ktorý je (podľa názoru odvolacieho súdu) právnym nástupcom pôvodného žalovaného Súkromná základná škola, so sídlom SNP 366/96, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 36 129 046. Žalovaný uviedol, že nemal procesnú možnosť sa voči tomuto súdному rozhodnutiu procesne brániť, nakoľko voči nemu nebolo prípustné odvolanie, resp. iný opravný prostriedok. Práve aj z uvedeného dôvodu má možnosť až v tomto štádiu konania na tomto stupni namietat' a spochybniť záver súdu prijatý v uvedenom uznesení. Podľa názoru žalovaného mala byť uvedená právna otázka správne riešená tak, že na základe § 20 ods. 8, písm. a) zákona č. 596/2003 Z. z., prechádzajú na školu, ktorá vznikla spojením iných škôl, odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o zaradení školy do siete výlučne všetky práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov zamestnancov a s tým súvisiace právne vzťahy, teda zákonodarca logickým a gramatickým výkladom nemal na mysli prechod všetkých práv a povinností, t. j. nemal na mysli univerzálnu sukcesiu. Ak bol teda žalovaný ku dňu 31.08.2023 vyradený zo siete škôl, ako právny subjekt zanikol bez právneho nástupcu, a preto bol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 64 CSP povinný pre nedostatok procesnej subjektivity konanie zastaviť.

37. Na základe uvedených dovolacích dôvodov žalovaný navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/77/2023 - 940 zo dňa 27.03.2024 tak, že žalobcovu žalobu zamietne a žalobcovi uloží povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, alternatívne, aby rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 41Cob/77/2023 - 940 zo dňa 27.03.2024 v spojení s prvoinštančným rozhodnutím - Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 36Cb/60/2018 - 708 zo dňa 30.12.2022 zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobcovi uloží povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

38. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný nevymedzil, nešpecifikoval žiadny procesný postup, ktorým mu mal súd znemožniť uskutočňovať jeho procesné práva takým spôsobom, že by to malo mať za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia dovolania žalovaného naopak vyplýva, že namieta nesprávne právne posúdenie veci všeobecnými súdmi, čo nespadá pod predmetný dovolací dôvod. Osobitne žalobca

uviedol, že protokol o overení hospodárnosti prevádzky sústav evd. č. 222 - 1009 - 2020 bol predmetom skúmania príslušného správneho orgánu (Úrad pre reguláciu sieťových odvetví) v tzv. cenovom konaní, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodnutia o cene tepla. Predmetné rozhodnutie je právoplatné a nemeniteľné. K prvej dovolateľom vymedzenej otázke v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobca uviedol, že táto nemá charakter zásadnej právnej otázky pre ďalšiu rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov. S poukazom na § 22 ods. 1 zákona č. 657/2004 Z. z. žalobca uviedol, že v predmetnom prípade nemôže ísť o neoprávnený odber, nakoľko sporové strany mali medzi sebou uzavretú písomnú zmluvu, t. j. odber tepla nebol vykonaný bez vôle, resp. vedomia dodávateľa tepla. Argumentáciu žalovaného označil žalobca za absurdnú. Odpoveď na druhú právnu otázku pritom vyplýva priamo z textu zákona, kedy spojenie škôl nie je možné vnímať inak, než ako vznik nového subjektu, ktorý preberá na seba všetky práva a povinnosti pôvodných subjektov. Žalobca napokon uviedol, že sám žalovaný v dovolaní priznal, že je právnym nástupcom pôvodne žalovanej osoby. Žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalovaného odmietol a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

39. K vyjadreniu žalobcu zaujal žalovaný stanovisko, v ktorom v celom rozsahu zotrval na podanom dovolaní.

40. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

41. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

42. Dovolateľ vo svojom dovolaní dôvodí prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

43. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

44. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

45. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia odvolacieho súdu neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie, pričom odvolací súd nie je povinný poskytnúť odpoveď na každú odvolaciu námietku, ale je povinný sa vysporiadať s podstatnými odvolacími námietkami (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP). Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné

kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

46. Dovolateľ namietal nekonzistentnosť rozhodnutí obidvoch konajúcich súdov a namietal, že predmetná vec je rozhodnutá nespravodlivo. Podľa žalovaného jeho námietky hodnotili konajúce súdy arbitrárne, namietal hlavne nedostatočné vysporiadanie sa s jeho námietkami, hlavne s námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Rovnako tak podľa názoru žalovaného v tomto ohľade pochybil súd, keď sa odmietol zaoberať otázkou, kto a z akej časti (resp. miere) bol subjektom, ktorý reálne prijal plnenie, pretože listinnými dôkazmi bolo preukázané, že žalovaný v rozhodnom období neužíval objekt, do ktorého bolo teplo dodávané a nemal ho v žiadnej právnej dispozícii. Právny predchodca žalovaného bol odberateľom podľa zmluvy a aj v zmysle zákona o tepelnej energetike. Skutočnosť, že právny predchodca žalovaného mal od roku 2006 do 01.01.2014 uzatvorenú zmluvu o dodávke a odbere tepla so žalobcom, je pravdivá a v tomto období bol odberateľom. To však automaticky neznamená a nezakladá jeho postavenie odberateľa aj v úplne inom časovom horizonte (02/2016 - 12/2018, za ktoré sa žalobca v spore domáhal finančného plnenia).

47. K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou, či svojvoľnosťou (viď napr. II. ÚS 419/2021). Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP, pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a stylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia neznamená právo na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale ide o právo na uvedenie dostatočných, logických a zrozumiteľných argumentov reagujúcich na relevantné tvrdenia a námietky strán sporu, vyhodnotenie dokazovania a vysvetlenie prečo prípadne v konaní navrhované dôkazy súd nevykonal. Súd by mal presvedčivo odôvodniť a vysvetliť aj aplikáciu príslušného právneho predpisu, či ustanovenia z neho na rozhodovanú vec.

48. V prípade odvolacieho rozhodnutia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Aj v tomto prípade sa však musí odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (odvolacími námietkami). Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 CSP). Ak odôvodnenie odvolacieho súdu neobsahuje zrozumiteľnú a presvedčivú argumentáciu k vyššie uvedeným námietkam, nesplňa atribúty riadneho odôvodnenia, čím porušuje právo na spravodlivý súdny proces.

49. Dovolací súd po preskúmaní dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že tieto rozhodnutia vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí spĺňajú, pričom obe tieto rozhodnutia nemožno vnímať izolovane. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinstančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Z odôvodnenia rozsudku prvoinstančného súdu vyplýva, že medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného bola dňa 31.7.2006 uzavretá Zmluva o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006 v zmysle uzavretých dodatkov. Uvedená zmluva bola v právoplatne skončenom spore vedenom pod sp. zn. 37Cb/42/2014 od 1.1.2014

prejudiciálne vyriešená ako absolútne neplatná. Súd prvej inštancie po konštatovaní dôkazných prostriedkov, z ktorých vychádzal a ustálil skutkový stav veci, citovaní príslušných zákonných ustanovení, ktoré na vec aplikoval a vysvetlení právneho posúdenia veci, skonštatoval dôvody svojho rozhodnutia, ktoré riadne a zrozumiteľne odôvodnil (odsekoch 29. až 39. prvoinštančného rozhodnutia).

50. Za zdôvodnené preskúmateľným spôsobom, vyhodnotil dovolací súd i rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý svoje rozhodnutie potvrdzujúce rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutom výroku I. a IV. dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnil, s upriamením pozornosti na konkrétne okolnosti, pre ktoré sa so závermi prvoinštančného súdu stotožnil. S námietkou nedostatku pasívnej legitimácie sa jasne a zrozumiteľne vysporiadal odvolací súd v odseku 70. až 72. svojho rozhodnutia, v ktorom okrem iného poukázal aj na odôvodnenie súdu prvej inštancie v odseku 35. prvoinštančného rozhodnutia. Odvolací súd sa zaoberal a riadne odôvodnil námietku, že žalovaný nebol v rozhodnom období ani vlastníkom a ani nájomcom dotknutej nehnuteľnosti. K predloženým dokladom od URSO a SIEA odvolací súd zaujal stanovisko, ktoré riadne odôvodnil, že tieto dôkazy a tvrdenia žalovaného nepovažoval za prostriedky procesnej obrany ktoré by nemohol žalovaný bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d) CSP) a preto na ne neprihliadol. Odvolací súd teda podľa § 220 ods. 2 CSP riadne odôvodnil v odsekoch 70. až 80. svoje rozhodnutie a dal odpovede na odvolacie námietky žalovaného.

51. Správnosť záverov súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu k jednotlivým sporným otázkam však predmetom tohto dovolacieho prieskumu na základe dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP byť nemôže, pretože nesprávne právne posúdenie môže dovolací súd skúmať len podľa § 421 CSP. Preto aj v dovolaní uvedené námietky (napr. neudržateľnosť právneho záveru odvolacieho súdu o výške bezdôvodného obohatenia a toho, kto sa bezdôvodne obohatil), ktoré formuloval dovolateľ ako námietky v rámci porušenia práva na spravodlivý proces, hoci de facto smerovali k nesprávnosti niektorých právnych záverov a námietky, ktoré smerovali k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom a ktorými sa dožadoval ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (ako napr. boli námietky týkajúce sa posúdenia vrátenia faktúr žalobcu zo strany žalovaného, posúdenie protokolov o overení hospodárnosti prevádzky sústav tepelných zariadení), dovolací súd ako námietky v rámci tohto dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nemohol preskúmať a nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Pokiaľ aj dovolateľ v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietol nesúlady medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, možno hovoriť o rozhodnutí vnútorne rozpornom, vtedy ak by tieto právne závery súdu boli v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo ak z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú (viď I. ÚS 242/2007). Takýto extrémny nesúlad však v danom prípade nenastal a skutková a právna argumentácia je v danom prípade racionálne a konzistentne súdmi nižšej inštancie zdôvodnená.

52. Zhrnúc vyššie uvedené, dovolací súd vo vzťahu k námietke o nepreskúmateľnosti rozhodnutí konajúcich súdov v danom spore je toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ako i rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrozumiteľné a konzistentné a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, Občianskeho zákonníka. V kontexte uvedeného dovolací súd tiež zdôrazňuje, že konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011), preto odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Dovolací súd napokon, súladne s judikatúrou ústavného súdu pripomína, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu/súdov (napr. I. ÚS 188/06).

53. Sumarizujúc vyššie uvedené, dovolací súd vo vzťahu k namietnutej procesnej vade konania podľa § 420 písm. f) CSP konštatuje, že nezistil žiadnu, tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie

odvolacieho súdu, ani súdu prvoinštančného) spočívajúcu v tom, že by svojim nesprávnym procesným postupom znemožnili dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu. V preskúmvanej veci tak možno uzavrieť, že dovolateľom vytknuté vady procesného postupu súdu v zmysle vady konania podľa § 420 písm. f) CSP neboli zistené, resp. že dovolateľ nenamietol existenciu takých väd, ktorých intenzita, by založila prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preto dovolanie v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP ako neprípustné odmietol (§ 447 písm. c) CSP).

54. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP, možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

55. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých ust. § 421 ods. 1 CSP, pripúšťa dovolanie (uvedené v písm. a), b), c) citovaného ustanovenia), má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, konkrétne, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, môže byť pritom len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine a pod.), ako aj otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení.

56. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predpokladá, že právnu otázku dovolací súd doposiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita takúto otázku (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí) vyriešil. Zároveň, právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie a ani akademické otázky, ktoré nemajú súvis s rozhodovaným sporom.

57. V posudzovanom prípade dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z nesprávneho právneho posúdenia priznanej žalovanej sumy súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom, kedy obidva konajúce súdy právne posúdili žalovaný nárok ako bezdôvodné obohatenie. Dovolateľ skoncipoval svoju otázku nasledovne: Akým právnym titulom, má žalobca právny nárok na finančné plnenie (v súdnej veci), keď Zmluva o dodávke a odbere tepla č. 77-1/2006, ktorá bola medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného uzatvorená, bola súdom vyhodnotená ako neplatná zmluva, pričom osobitný zákon upravuje dodávku tepla bez právneho základu a považuje ho za neoprávnený odber?

58. Takto koncipovanou dovolacou otázkou, kedy by bolo nevyhnutné prednostne posúdiť, či predmetný odber tepla bol bezdôvodným obohatením alebo neoprávneným odberom, sa však dovolací súd zaoberať nemôže. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu závažných procesných alebo hmotnoprávnych pochybení, nie na to, aby strana sporu predložila celú novú právnu konštrukciu, ktorú nepoužila (zabudla alebo nestihla použiť) na nižších súdoch. Dovolateľ môže urobiť predmetom dovolacieho prieskumu len také námietky (vrátane právnych), ktoré už predtým uplatnil v odvolacom konaní, nakoľko dovolací súd musí mať reálnu možnosť sa k namietanej právnej argumentácii odvolacieho súdu vyjadriť. Ak námietku právneho posúdenia podá strana sporu prvýkrát až v dovolaní, dovolací súd ju odmietne ako neprípustnú. Nová námietka právneho posúdenia je v dovolacom konaní prípustná iba vtedy, ak odvolací súd sám prekvapivo zmenil právny názor, na základe ktorého vec posúdil (t. j. odlišný právny názor ako súd prvej inštancie).

59. Pre odôvodnenie predmetného záveru dovolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/110/2018, publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2019 pod č. 73/2019, ktorej (v poradí druhá) právna veta znie: „Dovolateľ môže v

dovolání, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, úspešne argumentovať iba tými dôvodmi, ktoré už skôr namielol v odvolaní, avšak odvolací súd tieto dôvody meritorne posúdil v jeho neprospech.“

60. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 36Cb/60/2018-708 zo dňa 30.12.2022 námietku spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení súdom priznaného nároku v sume 47.324,46 eura, na zaplatenie ktorej bol žalovaný napadnutým rozsudkom zviazaný, nenamielol, práve naopak sa s právnym posúdením súdom prvej inštancie stotožnil, nakoľko v odvolaní namielal len výšku bezdôvodného obohatenia (kto a v akej miere sa na úkor žalobcu obohatil), namielal vylúčenie jeho argumentácie, že zo strany žalobcu išlo o dar, ďalej podľa neho predložené listiny (protokoly) boli pozmenené a sfaľšované a namielal pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného. Námietku nesprávneho posúdenia žalobou uplatneného nároku uplatnil žalovaný prvýkrát až v dovolaní.

61. Žalovaný v podanom odvolaní síce uviedol, že namieta nesprávne právne posúdenie, ktoré namielol, ale len vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii žalovaného, avšak námietky k nesprávnomu právnomu posúdeniu priznaného nároku súdom prvej inštancie nevzniesol žiadne. Dovolací súd sa preto nemôže vecne zaoberať predmetnou námietkou, ktorou sa odvolací súd meritorne nezaoberal. Keďže úlohou dovolacieho súdu by bolo posúdiť, či odvolací súd argumenty a námietky odvolateľa uvedené v odvolaní riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver, v prípade absencie prieskumu a záveru dovolacieho súdu k správnosti či nesprávnosti právneho posúdenia žalobou uplatnenej pohľadávky žalobcu a pre absenciu námietok žalobcu v uvedenom smere v odvolaní, predmet prieskumu dovolacieho súdu daný nie je.

62. Ďalšia dovolateľom nastolená otázka, ktorá podľa neho ešte nebola dovolacím súdom riešená, znela: Stal sa žalovaný právnym nástupcom pôvodne žalovaného v zmysle § 20 ods. 8, písm. a) zákona č. 596/2003 Z. z.?

63. Ako už dovolací súd uviedol vyššie, otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol

znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3 Cdo 218/2017, 3 Cdo 150/2017, 4 Cdo 7/2018, 4 Cdo 32/2018, 7 Cdo 99/2018).

64. Účelom § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, aby sa vyriešením niektorej, doposiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenej právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu (1Cdo/65/2018). Pre prípustnosť dovolania nepostačuje, že ide o právnu otázku (od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie dovolacieho súdu), ale je potrebné, aby išlo o takú právnu otázku, ktorá má určitý vzťah k rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Právna otázka musí mať potenciál do budúca založiť rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, inak by v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b) slovné spojenie „v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“ nemalo logické opodstatnenie a úplne by stratilo význam rozlišovanie prípustnosti dovolania podľa jednotlivých písmen § 421 ods. 1 CSP, keďže vo vzťahu k akejkoľvek otázke aplikácie právnej normy na konkrétny, špecifický skutkový stav veci by bolo možné tvrdiť, že takáto otázka ešte nebola v rozhodovacej praxi riešená; potom by písmená a) a c) úplne stratili opodstatnenie (1Cdo/36/2022).

65. Vyriešením predmetnej dovolateľom položenej druhej otázky, akou je ustálenie, či sa žalovaný stal právnym nástupcom pôvodne žalovaného podľa § 20 ods. 8 písm. a) zákona č. 596/2003 Z. z. sa nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ide tu o vyriešenie individuálnej otázky, ktorá je špecifická pre tento konkrétny prípad, pre konkrétno žalovaného a nemá potenciál všeobecnej právnej otázky, vyriešením ktorej by bolo možné skúmať obsah a účel právnej normy. Žalovaný nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, ktorý konštatoval, že žalovaný je právnym nástupcom pôvodne žalovaného a je teda pasívne vecne legitimovanou osobou v predmetnom konaní. Odvolací súd preskúmal a vyhodnotil konkrétne skutočnosti, na ktoré sa žalovaný odvolával a na základe ktorých popieral svoju pasívnu legitimáciu. Žalovaným položená otázka nesmeruje k posúdeniu, či vo všeobecnosti pri spojení škôl v zmysle § 20 ods. 8 zákona č. 596/2003 Z. z. (platného a účinného do 22.12.2023) dochádza k prechodu všetkých práv a povinností zanikajúcej školy spojením s inou školou na novovzniknutú školu. Jej riešenie sa bezprostredne neodvíja od aplikácie zákonnej normy, ale od tvrdenia žalovaného, ktoré bolo predmetom dokazovania. Taktiež nesmeruje k tomu, či súdy uvedené ustanovenie zákona č. 596/2003 Z. z. správne aplikovali alebo či ho správne vyložili alebo že mali na posúdenie právneho nástupníctva aplikovať inú právnu normu. Dovolací súd preto konštatuje, že uvedená otázka nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 ods. 1 písm. b) CSP.

66. Dovolateľom tvrdený dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 CSP - nesprávne právne posúdenie, v zmysle ktorého by malo byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, nie je vymedzený v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 CSP. S poukazom na dôvody uvedené k dovolacím otázkam, dovolací súd dovolanie žalovaného v časti podaného dovolacieho dôvodu podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

67. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

68. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.